

„Køb mig Risengryn, naar Du kan købe dem til den Priis; køb ingen Risengryn, thi de ere for dyre; køb Risengryn, isald Du finder Priisen passende,“ men hvad skulde nu den Mand gjøre? Ganste saaledes er dette Brev vel ikke; det er mere positivt og bestemt, men det er dog ikke saa bestemt, at man kan sige, det er juridisk bindende. Smidlertid kan jeg meget godt begribe, at de ærede Medlemmer, som lægge Vægt paa den Værdi, der fra Statens Side gjøres til Underlag for en saa stor Entreprise som denne, kunne betænke sig, men som Sagen foreligger, maa den sees noget anderledes, end den er bleven betragtet fra de forskjellige Sider. Naar det ærede Medlem for Sorø (Alberty) siger: Vi kunne ikke see, om Indenrigsministeren her faaer en Bemyndigelse til at sælge eller til at overlade denne Grund til et Industri-Hotel eller Palads — hvad man nu vil —, saa svarer jeg, at Ministeren blot ved en Post i Finantsloven er berettiget til at sætte Bygninger af denne Art tilsalgs uden at have en Lov derfor. Have vi havt Uret i at gaae ud derfra, er Henstillingen her ganste vist mindre klar, men gaaer man ud derfra, bliver der altid det tilbage, at den Bemyndigelse, der her gives ham, ikke er noget Paalæg. Ministeren kan ferbeholde sig de Betingelser, han anseer for passende for at bringe et saa stort Offer — thi det er et meget stort Offer for Industrisens Skyld —, men han er ved Siden heraf efter den Betragtning, som har gjort sig gjældende i Udvalget, berettiget til at sælge. Ministerens egen Opfattelse af dette sidste Punkt kjender jeg ikke nøie, men den vil have meget at betyde. Det er rimeligt, at han ikke i dette Dieblik føler sig ret fristet til at gjøre saadanne Forsøg i den Egn, om hvilken det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgtreds (Wille) ganste rigtigt har sagt, at den ikke byder nogen Fordeel for Handel og Omsætning, medens han derimod mener — og jeg troer, han har Ret deri —, at der under visse Omstændigheder kan ydes en ligesaa høi Betaling for Grunde til derpaa at opføre Bygninger af en ganste anden Art; men hvis det er Tilfældet, ligger det i en anden Burdering, som Ministeren har for sig, og som gaaer i en stik modsat Retning af, hvad her foreligger.

Staten en i denne Tid i Begreb med og har ved flere Auctioner forsøgt paa i denne Kant af Byen at sælge en anden stor Grund med en af de smukkeste Bygninger, der findes i Vredgaden, nemlig Søcadetacademiet, men man har, saavidt jeg veed, ikke kunnet bringe den op til mere end 36,000 Rd., uagtet Grunden er taget til 10 Rd. pr. Quadrataalen, hvorefter Værdien deraf maatte blive mellem 50 og 60,000 Rd. Man har sagt mig, men jeg veed det ikke med Sikkerhed, at der er budt Mere underhaanden, nemlig 55,000 Rd.; men jeg tør sige, at denne Bygning er nærmere 100,000 Rd. værd, end Marmorpladsen er 150,000 Rd. værd. (A. Hage: Hospitalets Nærhed!) Hospitalets Nærhed er et Middel til at blive lettere cureret, og man har da Doctoren i Nærheden. Der er frist Luft, Bygningen er saa hyppelig beliggende, og Værelserne ere saa skjønne og fuldkomment indrettede som muligt. (A. Hage: Der kan kun boe een Familie!) Jeg beder om Forladelse; der har boet to Familier eller halvdreie. Jeg kjender Bygningen meget godt, og jeg skulde kunne sige det ærede Medlem, hvorledes han kan faae fem Familier til at boe der, og dog skulde den ene komme til at boe overmaade godt. Af denne Grund kunde Ministeren altsaa være noget tvivlraadig inntil nu. — Et andet Tvivls spørgsmål, vi her maae optaste os — ikke jeg, men mange ærede Medlemmer, — er, om de troe at kunne faae en Beslutning vedtagen om at nedrive Marmorkirken, der dog langt mere repræsenterer Kunsten i Danmark end alle de Svaaehuller, vi nu i flere Aar have samlet sammen for 200,000 Rd. Det er blevet forklaret, at Ruinen, som den staaer, skal hidrøre fra en af de bedste Architecter, vi nogenfinde have haft — jeg siger det ikke, men jeg har det fra de Autoriteter, vi altid have fulgt i den Art Sager, og efter hvilke vi nu opbygge Viborg Kirke for 200,000 Rd., kort sagt dem, der staae i Spidsen for Danmarks Anseelse som et nyt Grækenland, — og at den er den største architectoniske Skjønbed, der findes i Kjøbenhavn. Da der blev forhandlet om at bortselge en vis Grund omkring den, gif man ud paa, at der skulde anvendes de fornødne Midler for at bevare Ruinen i en passende Ruin-Skikkelse,